

Di Chúc Của Đức Thầy Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên

Hôm nay là ngày 22 tháng 9 năm 1982

Hôm nay là buổi họp mặt và tôi xin trân trọng mời tất cả 3 gia đình chúng ta ngồi lại để kiểm điểm trong bước đầu thực hiện về một nhóm nhỏ, để đi tới một chuyện lớn ở tương lai trong ý nguyện lập làng Vô Vi chung sống. Chúng ta đã hiểu được chúng ta là con một nhà, con của Thượng Đế.

Qua một cơn thử thách Bê Trê đã chuyển cho tôi an bài. Các bạn có một cơ hội để chung sống lẫn nhau qua những sự trở ngại trong bước đầu. Vạn sự khởi đầu nan, với một nhóm rất nhỏ, nhưng cũng đã ở trong sự nhảm lẫn và chưa hiểu rõ được Đấng Cha Trời, cho nên chúng ta phải qua một thời gian ngắn cái tạo tư tưởng. Mọi người đã vấp phải và đã nhận sai, trong đó có sự dị biệt, và quan trọng hóa vật chất, cũng như quan trọng hóa tâm thức sẵn có của mọi người, cho nên hôm nay tôi lại thay mặt Thượng Đế để kiểm chứng mọi hành động, mọi thành quả của mọi cá nhân.

Ban đầu, chúng ta người bước vào trong thêm tu Vô Vi thấy rõ rằng cuộc đời không đem lại sự hữu ích gì cho chúng ta, mà chính ta đã tự xoắn trá và lờng gạt lấy ta qua nhiều, cho nên chúng ta mới thức tâm bước vào trong thực chất, tìm một đường lối tu để trở về một cộng đồng tâm linh bất diệt.

Tôi ở VN đã thực hiện, mãi cho đến ngày hôm nay vẫn ở trong chu trình đánh thức tâm linh để dâng cho Thượng đế, chọn con Ngài.

Hôm nay buổi họp mặt gồm có tôi, Lương Sĩ Hằng, vợ chồng anh Nguyễn Phương Yên, vợ chồng anh Cổ Văn Thuận, bà Tám¹ và cô Thanh Huyền.

Kiểm điểm từ người trong cơn biến loạn từ Việt Nam rời khỏi và đến xứ lạ quê người. Người thứ nhất là anh Nguyễn Phương Yên, đã từ một địa vị của xã hội, mưu cầu đem lại sự hòa bình thương yêu cho đất nước nhưng không thành đạt được. Nhưng lúc ấy người vẫn chưa hiểu rõ thiên cơ là gì? Đâm ra chán đời chỉ ước mong làm sao có cơ hội tu học và có cơ hội phát huy khả năng sẵn có của chính mình và xây dựng một cộng đồng mới tốt đẹp thương yêu hòa ái khi người ngộ được pháp Vô Vi, thấy rõ chơn lý phải thực hiện bất cứ giá nào tại quê nhà.

Người đã bỏ tiền ra mua một miếng đất không hợp đồng, vì lòng tin tín cần lẫn nhau mà thôi. Một vị luật sư coi giấy tờ không có giá trị là người đã vượt khỏi tiềm thức văn chương tạm bợ lý đời bước hẳn vào lý đạo, tin người khác, đưa của cho người. Rốt cuộc mất thì cũng như không, tâm cũng không động, chịu khổ một chút, nhưng mà muốn đem lại cộng đồng tốt đẹp cho tương lai con em có cơ hội ăn học, có một nơi mô phạm để xây dựng cho người VN để gia tăng kiến thức sâu rộng, giữ vững tình thương và đạo đức.

Trong đó có chị Thanh Nguyên cũng là một phần trí thức đã được cha mẹ vun bồi cho du học, trở về cũng muốn đóng góp một việc gì cho đất nước quê hương. Nhưng mà tài năng sẵn có và đạo đức cảm mến về tu học của mình lại không xứng với hoàn cảnh tranh chấp giành giật cho

¹ bà Tám : tên là Trần Tân.

nên người cũng bắt đầu chán nản về sự ăn thua của thế gian. Cho nên để tìm sự thanh tịnh của Phật mà đã từng cất những hình Phật để dán vào album lưu niệm. Hai tâm thức đó cũng đã đụng chạm với nhau trong cảnh đời. Để chi? Để chán đời qua đạo, tâm đạo pháp và nghe tôi giảng con đường mình phải tự đi. Bắt đầu từ đó tôi đã xác nhận với hai ông bà rằng chúng ta đã chung sống 500 năm về trước. Nhưng mà lúc đó, phần trí thức chưa hiểu được, nhưng lòng triu mến thồn thức của hai người đối với Đức Phật, đối với chính tôi, rất quý mến tôi và muốn làm sao công hiến một đường lối chính bản thân tôi đã tìm ra. Lúc đó, hai người vẫn gặp phải nghịch cảnh của gia đình hai bên, bên vợ cũng như bên anh Yêm cũng vậy, không chấp nhận vì tu một con đường không có tổ chức nhưng không hiểu rằng thiên cơ đã thay đổi, đời mới phải làm việc mới trong tâm thức. Chưa ai hiểu được!

Lúc đó, tôi không có rủ ai. Chính sự hiện diện của anh chị Yêm, ngày hôm nay tôi cũng không đến nhà năn nỉ, chẳng có rủ Người phải đi theo tôi mà tu. Nhưng mà chính Người lại chấp vấn tôi và hỏi những đạo lý cao siêu với trình độ học thức của người vượt mức với trình độ học thức của tôi, nhưng lúc đó ơn trên đã ban cho tôi, cho tôi phúc đáp đầy đủ, tái lập niềm tin của hai vợ chồng, cảnh sống của cuộc đời nghịch thuận vì chênh lệch của hai tâm thức, cho nên có thể đi đến đở vờ nhưng lòng tin hiểu được Bề Trên lần lượt hàn gắn lại. Cho đến ngày hôm nay, ra đến đây thì đã tự lo tu học, vì thấy mình đối với đời, càng ngày càng sa sút. Phần trí thức đã học thu lượm được, nhận thấy không làm gì phát triển nổi vì tâm thức đã bước vào trong sự chán nản vô cùng, chứ không phải không có tài để kiếm cơm. Do đó, mới tìm ra một chân lý, một lẽ sống cho chính mình hạ mình xuống, chịu đựng những sự chê bai kể cả người thân cho đến bên ngoài. Vợ chồng đồng một ý niệm tu và ước vọng có lập được thiên đường để cứu độ cho nhiều người được tu và đồng tu.

Nguyễn Phượng Yêm là một người hiểu bạn, biết thương yêu bạn, biết xây dựng, biết quý mọi người, có được món gì cũng chia sẻ cho bạn. Hạnh đó là hạnh tốt. Kể cả lúc người hành nghề luật sư đi nữa cũng không ăn lấn người ta nhiều trong tinh thần chia sẻ giữa anh em. Điều đó là điều quý, sống trong thức bình đẳng. Cho nên, ngày hôm nay ra đến đây đã tương ngộ được nhiều bạn bè qua những lời giải thích về tu học và chán ngán của đường đời trong đó mọi người cũng có cơ hội tận diện. Cho nên lôi cuốn được một số người, kể cả ở quê nhà lúc cộng sản đến mọi người cũng nhắc đến Người. Khi tôi ra đến đây, lúc ấy gia đình anh chị Yêm cũng không được rộng rãi trong cuộc sống, nhưng vẫn có lòng đối với tôi viết thư lên chính phủ, bộ trưởng của chánh phủ này, Canada yêu cầu giúp cho tôi được đến Canada vì lòng triu mến chứ không phải nhờ tôi và lợi dụng tôi để làm giàu. Không có điều đó vì đã yêu thương tôi và kính mến tôi từ Việt Nam.

Còn phần tôi, cũng cảm ơn bác Niệm rất nhiều, có viết lá thư xác nhận chúng tôi là giờ phút này để cho chúng tôi lo. Những niềm xúc động đó tôi vẫn lưu giữ trong tâm, và anh chị Yêm trong lúc đó, rất eo hẹp, gởi một lần \$100US, hai lần \$200US chúng tôi không dám dùng số tiền đó, vẫn giữ. Tôi đem số tiền đó đến đây, đến Canada, và tôi gởi quà về Việt Nam thay anh chị giúp người đau khổ. Số tiền đó tôi không cần dùng. Có gởi cho tôi mấy cái áo sơ mi và đôi dép, tôi vẫn đem đến đây và sử dụng. Tình thương đó lúc mình ở trong đau khổ, thiếu thốn nhưng mà có người tưởng đến, thì cái tình thương đó không bao giờ phai lạt. Cho nên nhiều người lầm tưởng rằng anh Yêm đã lợi dụng tôi, chị Yêm đã lợi dụng tôi, điều đó là sai, không phải vậy. Một chút tình thương, chúng ta phải bảo tồn xây dựng cho nó càng ngày càng lớn rộng hơn và sâu đậm hơn, không phải điều lợi dụng. Cho nên, nhiều người không hiểu, nghĩ sai về anh Yêm, nhưng

mà người tu phải chấp nhận, phải học bài học nhồi quả. Điều đáng quý, cho nên tôi luôn luôn nghĩ đến Người và mong có ngày tốt đẹp hơn, chúng tôi sẽ xây dựng một cơ đồ tốt đẹp cho mọi người chứ không phải vì cho chúng tôi được. Qua bao nhiêu tai nạn về thiêng liêng và sự thay đổi trong tâm thức của anh chị Yêm, tôi tin chắc rằng anh chị cũng đã nhận thức được cái gì với sự liên kết với tôi, với sự cầu nguyện của tôi. Ôn Trên đã ban và đã thực hiện để cho anh chị càng thấy rõ mức tiến và đường đi anh chị không bị lường gạt, không có bị lợi dụng, càng ngày càng bừng sáng trong nội thức và đem ra cống hiến cho mọi người ở tương lai.

Anh chị Cổ Văn Thuần cũng vậy. Chính anh Thuần rất cảm động qua lá thư thứ nhì của tôi gửi đến anh. Anh đã thấy rõ con đường mình phải đi. Vợ chồng rất cần kiệm, để nuôi dưỡng cho con lớn thành người. Ngày hôm nay, một ngày hai buổi không thiếu thốn, chỉ lo tâm thức để lo tu, báo hiếu cho cha mẹ, cầu nguyện cứu huyền thất tổ được càng ngày càng thăng tiến, và cũng ước vọng rằng sự thành công ở tương lai sẽ cống hiến cho nhân loại. Vì cơ duyên phát tâm đó, cho nên chúng tôi đã được Thượng Đế ấn chứng cho chúng tôi có cơ hội sống gần nhau ở ngày hôm nay sự việc đã thành tựu. Bên ngoài, họ xem rằng chúng tôi đã lợi dụng anh chị Thuần để có căn nhà ở, vẽ bùa cho vợ chồng anh chị Thuần mê chúng tôi và đóng góp cho chúng tôi. Điều đó hoàn toàn sai.

Việc của Thượng Đế làm, tiền của Thượng Đế vô hạn định, chúng tôi nghèo thật, nhưng mà tiền chúng tôi sẵn sàng đầy đủ khi Thượng Đế cho.

Mọi người chúng tôi cũng phải đồng đóng góp, kẻ nhiều người ít, kẻ có giúp người không, là để thực hiện tình thương để xem thực chất của con người, nhưng mà kì thật chúng tôi là con người phải biết gánh vác chứ không phải sống trong ý lại và làm phiền một người nào.

Có sự hiện diện của Thanh Truyền hôm nay. Chính Thanh Truyền đã xét và đã thấy những gì tôi đã làm trong hai kì du thuyết, đối với quảng đại quần chúng việc làm và tâm thức Thanh Truyền đã tự xây dựng và càng mến yêu cha già nhiều hơn. Bác Niệm đã dày công ở tại Việt Nam qua cảnh khổ cực xây dựng nên cơ đồ và đã đóng góp cho xã hội, xây dựng trường học giúp công nhân có nơi ăn chỗ ở tạo cho các con được thành nghề, đều bước vào trí thức sáng suốt học hành. Ngày nay Thanh Truyền đi ra ngoài, thấy sự dày công của nghiêm phụ đã đối với mình, đêm đêm cầu nguyện cho cha mẹ được an khương, tâm hồn được ổn định, muốn báo hiếu trọn lành, muốn lo tu và muốn phát triển tương lai để có dịp phụng sự cha mẹ. Đó là điều lành, đó là điều duy nhất của hạnh tu về Vô Vi, chính người đã nhận thức và người đã thực hành, người đã từng rơi lụy giữa công chúng và người đã thấy rõ sự cao cả của cha mẹ người, nhưng cảnh đời thế gian cũng có sự hiểu lầm tưởng người tu là điên cuồng, kì thật người tu bắt đầu tìm chân lý và trở về với nguồn gốc, trở về với sự toàn hảo để xây dựng tổ ấm gia đình, hiếu thảo với cha mẹ, hiếu thảo với Trời Phật, hiếu thảo với quảng đại quần chúng. Tâm thức được xây dựng sáng suốt như vậy mới có cơ hội, có triết lý để giải tỏa những nghịch cảnh ở tương lai về tuổi già của chính mình. Người đã ý thức rõ qua hai kì phục vụ quảng đại quần chúng, kể cả người ngoại quốc.

Còn Bà Tám cũng vậy, qua một cơn khảo đảo để mở trí thêm, để hiểu về sự sai lầm của chính mình, vì gần người đạo mà không biết hành đạo, cho nên tâm thức còn nuôi dưỡng sự eo hẹp, chấp mê, ngày nay người đã học và đã biết tu, là phần phước của người. Tuy rằng đã chung sống với tôi bao nhiêu năm, nhưng mà chưa hiểu đạo vẫn là chưa hiểu đạo. Cho nên, ngày hôm nay

chúng ta vui mừng và cảm động Thượng Đế đã ân ban và lo lắng cho chúng ta nên chúng ta có cơ hội diện kiến sum họp.

Sự đoàn kết và thương yêu trong thực chất của chính chúng ta, tôi thiết tưởng rằng khi chúng ta ra trường đời chắc chắn chúng ta không bị bơ vơ nữa và không bị sợ sự đói khổ uy hiếp, và không sợ tiền bạc uy hiếp chúng ta.

Việc của Thượng Đế làm đã giao phó cho tôi, thì đã sắp đặt hết rồi. Quý vị đừng lo, sợ, chúng ta mất tiền. Không! Chúng ta có tiền nhiều. Chúng ta có cơ hội nhiều, nhưng mà chúng ta lại mong tạo phước chứ chúng ta không có hưởng thụ. Người đời có quyền chê khen, có quyền lý luận cũng như một người say rượu, bơ vơ mà thôi, vì chưa nắm vững, chưa biết chân lý, chưa biết bước đi, chưa biết dựa chỗ đứng, cầu nguyện cho những người đó, không nên oán trách và cũng chẳng có gì đáng sợ sệt.

Cảnh đời là vậy, chính ngay trong thể xác của chúng ta, phạm ngã từng lần áp, rồi một ngày nào chúng ta thức tâm rồi nó cũng đẹp. Tánh nóng của người thế gian, đó là phạm ngã, động loạn, uy hiếp người này, uy hiếp người kia, rốt cuộc cũng phải ăn năn. Cho nên không có một thể lực nào có thể chiếm đoạt được tình thương và đạo đức.

Ngày hôm nay chúng ta thử làm một thí điểm trong sự sống của 3 gia đình đó để chúng ta thấy có Trời Phật không? Có sự chứng kiến của Thượng Đế không? Và lại thấy rõ chơn tâm của chúng ta đã đạt tới đâu?

Người điểm đạo là Thượng Đế. Thượng Đế ở đâu? Nằm trong sự quân bình của chúng ta. Cho nên, chúng ta phải giữ lấy sự quân bình để đối xử lẫn nhau, thương yêu và xây dựng. Đó là vốn của chúng ta. Chúng ta không có lệ thuộc vào một sự sách động nào nhưng chúng ta tự chủ và tự quyết định mà thôi. Cho nên, mọi người phải quý trọng chữ hiếu, thứ nhất đối với cha mẹ nhiên hậu chúng ta mới đối với Trời Phật.

Giai đoạn thứ nhất chúng ta không thực hiện được, thì giai đoạn thứ nhì kể như bỏ không. Những người phản loạn, phản trắc, thì thử nghĩ họ sẽ đi đến đâu? Đi xuống chứ không đi lên. Cho nên, chúng ta ngày hôm nay được ngồi trong căn nhà ổn định này. Chúng ta đã bước qua giai đoạn phản trắc lẫn nhau, rồi chúng ta chỉ biết cười mà thôi, có gì đâu mà phải bận rộn, ồn ào ào ào đâu rồi vào đây. Trật tự vẫn là trật tự. Danh dự vẫn là danh dự. Tiến hóa vẫn thanh bình trong nội thức. Cho nên, tôi còn một ngày một giờ sống với các bạn nơi đây, phải thực hiện một hai việc khảo đảo cho các bạn thấy rõ giá trị của tình thương và đạo đức, thì một ngày nào nữa, tôi xa các bạn đi nữa thì các bạn cũng phải giữ lấy đường lối này – kim chỉ nam cho một cuộc sống đời đời bất diệt. Không nên yếu hèn và lệ thuộc bởi lý luận mê muội, tăm tối của người thế gian. Chúng ta thực hiện tình thương và đạo đức thì phải đi thẳng vào siêu nhiên, không nên nhầm lẫn nữa.

Cuộc du thuyết sắp tới của tôi sẽ bắt đầu xa các bạn thân yêu trong căn nhà này, làng Vô Vi nhỏ hẹp của chúng ta.

Đây cũng như lời di chúc, nếu tôi không tái ngộ các bạn. Các bạn phải giữ cuốn băng này để sống chung, sẽ tiếp tục xây dựng sự sáng suốt cho tương lai.

Vì việc làm tôi luôn luôn phải liên tục, Thượng Đế cho tôi làm việc và Thượng Đế sẽ chuyển tôi đi đâu bất cứ lúc nào. Các bạn không nên ôm tôi, nhưng mà phải giữ lấy sự quân bình của các bạn để sống. Còn việc mưu sinh của chúng ta cũng có sự an bài, không lo, không nên để ý nhiều. Khi tôi nói là tôi có trách nhiệm. Tôi nói là tôi đã lo trước, mọi việc đều có cho các bạn, các bạn khỏi lo, lo tu, rồi tôi sẽ sắp đặt.

Thượng Đế luôn luôn chiêu cố các bạn, nếu các bạn biết vun bồi tâm thức đó, chắc tôi sẽ có cơ hội tái ngộ các bạn. Còn bằng không, Thượng Đế sẽ sử dụng tôi ở nơi khác. Điều đó không phải là điều đáng tiếc, điều đó là các bạn nên đáng mừng, không nên đáng tiếc.

Từ ngày họp mặt hôm nay là một điểm son để cho chúng ta chung sống từ tâm lẫn thân đối với Thượng Đế. Chúng ta không còn ham muốn tranh đua ngoại cảnh, nhưng mà chúng ta xây dựng trong chiều hướng thực tế của Thượng Đế đã ân ban trong đường lối siêu nhiên đã và đang sắp đặt cho mọi tâm linh tiến hóa.

Mong rằng buổi họp mặt hôm nay là một buổi lưu niệm cho những người có sự hiện diện nơi đây, nên cố gắng tạo lấy niềm tin của chính mình để tiến tới một bước nữa, nhiên hậu thay tôi đóng góp người khác. Đại nguyện của tôi, tôi mong rằng sẽ có kẻ tiếp tục để thực hiện càng ngày càng tốt hơn. Chính bản thân tôi không kể ngày đêm làm việc, cõi thiêng liêng như cõi phàm, nhưng mà trình độ của thế gian chưa hiểu thấu. Các bạn cố gắng tu, để giữ lấy những gì các bạn đã đạt được và tiến tới, sau này chúng ta sẽ có cơ hội tốt hơn nữa.

Dù xác thân tôi không có sự hiện diện tại thế gian, nhưng phân thiêng liêng vẫn làm việc với các bạn. Tin nơi đó ! Như tôi đã và đang làm việc với ông Tư, với Thượng Đế. Nói ra bên ngoài, họ cho chúng ta là khùng điên và mê muội, nhưng mà những người đã thực hành nên giữ lấy cuốn băng này để nghe, không cần phổ biến ở bên ngoài. Vì chúng ta đã hiểu Thượng Đế, chúng ta phải thực hiện rồi ngày nào đó các bạn sắp ra đi, các bạn cũng sẽ lưu lại những lời di chúc như tôi đã lưu lại cho các bạn ngày hôm nay.

Cố gắng giữ lấy niềm tin sẵn có và khả năng của chúng ta. Chúng ta không bao giờ bị diệt, bị chết, bị mất. Hồn chúng ta không bao giờ diệt. Các bạn nên tin các bạn là còn có Thượng Đế, đất nước ta còn có Thượng Đế. Đủ rồi! Các bạn sẽ có nhiều tiền hơn, các bạn có điển là có tiền, bạn sẽ giàu vô cùng. Các bạn sẽ ban rải tất cả Càn Khôn Vũ Trụ chứ không phải trong cái lý luận eo hẹp của người đời mê chấp. Tội nghiệp cho chúng sanh còn trong sự sai lầm. Nay, tôi chỉ có bao nhiêu lời đó và ước mong sự sáng suốt đón nhận. Cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay.

Việc đó như tôi đã nói bên trên rồi, mọi sự do Thượng Đế an bài. Chúng ta đã tin nơi Thượng Đế, và phải xây dựng niềm tin đó, lúc nào Ngài cũng thương con Ngài, nếu con Ngài chịu xây dựng, Bê Trên sẽ hỗ trợ.

Kỳ vừa rồi ở Honolulu, tôi cũng thấy rằng dứt khoát, nhưng rồi, sự cầu nguyện của tất cả bạn đạo năm châu, Bê Trên cũng cảm động và lưu tôi lại.

Nhưng đây là lời dặn dò rõ rệt hơn để mọi người chúng ta phải thực hiện được chơn tâm để đo thanh khí điển. Còn chuyện quyết định đi hay là ở, bạn nên tin quyền của Thượng Đế, bạn phải

thành tâm tin tưởng nơi Thượng Đế, mọi sự sẽ được tốt lành. Vì sự dứt khoát và địa điểm để cho thể xác này an nghỉ cũng có rồi, nhưng mà giờ phút đó, Thượng Đế chuyển hỏi, tôi thấy rằng vẫn có hiệu lực nếu mọi người có tâm tu.

Tôi đã nói rằng tôi chỉ sống với Thượng Đế, không có sống với người phàm. Mong rằng những người cần đến Thượng Đế và hiểu Thượng Đế nên thực hiện xây dựng niềm tin đó với Thượng Đế, càng mãnh liệt hơn, thì việc đó không có khó khăn. Cho nên những cơn bệnh trong tôi có thể tắc nghẽn trong những ngày nguy hiểm đó cũng đã vượt qua.

Ngài đang sử dụng tôi đi làm một việc nào đó, tôi không thể cãi lời Bề Trên, và tùy nơi sự quyết định của Bề Trên. Không phải tôi có quyền năng và muốn là được. Không! Ngài là làm việc cho quảng đại quần chúng, luôn luôn phải gặp, phải có những sự trở ngại của trần trược.

Sự kích động của ngoại cảnh, nhưng Thượng Đế đã dốc lòng bảo vệ thì việc đó chắc cũng có thể thành tựu. Luôn luôn chúng ta cứ nghĩ làm việc cho Thượng Đế là xong. Khởi cần phải lo ! Vì Ngài chứng tâm và điểm tâm mọi người tùy nơi sự thực hiện của các bạn. Cố gắng lên đi, rồi sẽ thấy sự huyền diệu khác của Ngài ân ban. Cứ việc giữ tâm, giữ lòng tin thì sẽ thành đạt, không có gì đâu.

Thượng Đế nhiều khi nói (*như*) vậy, nhưng nhiều việc nhu cầu thì Ngài phải cần. Cái đó, tôi đã làm việc ở cõi vô hình rất nhiều, câu chuyện cấp bách phải về, phải làm việc tùy theo trường hợp. Chuyện đó, khi Thượng Đế dùng thì có vất vả đi đến mấy đi nữa, Thượng Đế cũng bồi dưỡng lại. Cho nên Thanh Truyền đã thấy rõ chuyện lay lắt làm việc suốt ngày suốt đêm, nhưng rồi cũng đáp bù đủ. Cho nên y lý vô cùng, Thượng Đế nắm trọn.

Nhiều khi Thanh Truyền đã thốt ra những câu nói : “Bệnh của Thầy chỉ có Cha trị mà thôi”. Tôi thấy cũng đúng. Khi tới ngày nay cũng chưa tuân theo lệnh bất cứ bác sĩ nào uống thuốc, tất cả những loại thuốc đều tự lường, tự uống, rồi nó cũng qua. Thấy cái chuyện của Thượng Đế rất rõ ràng, cho nên các bạn tu, nên tin nơi Ngài nhiều hơn thì sự lưu giữ đó chắc có cơ hội.

Sự phát tâm của một linh căn phải chuyển nhiều kiếp trong thực hành. Mọi người đã ý thức rõ những gì tôi đã nói, những gì tôi đã lưu lại. Biết mình là một linh căn, phải vun bồi kịp thời mới có cái cuộc hội ngộ hòa tan trong Trời đất. Chán chường vật chất, chán chường tình thương giả tạo, chán chường mọi sự sảo trá của chính mình mới trở về với hư không đại định, có cơ hội hòa tan. Đó là cảnh đời đời.

Cho nên, rất may mắn, đại phước đức, chúng ta được một số người nhỏ sống trong sự tương thân của tâm thức. Đó là điều quý, điều không bao giờ xa, phải nghĩ, phải hướng thượng về đó mới là đúng người tu. Giữ sự thanh tịnh và sáng suốt.

Sự hiện diện của tôi để cho hành giả thấy trong tâm thức. Sự hằng hữu để cho hành giả nhận diện trong tâm thức mình là đúng. Cho nên hành giả phải hành trong thanh tịnh và sáng suốt, mới thấy được sự hằng hữu của tôi.

Thế gian chỉ vun bồi ca tụng sự tốt đẹp vì thiếu thực hành. Nhưng chúng ta đã thực hành, chúng ta phải xây dựng tâm thức, hòa tan với tâm thức siêu nhiên để tha hồ sáng suốt, tha hồ khai triển, tha hồ hưởng lạc trong thượng ngươn Di Lạc.

Chúng ta đã chung sống từ lâu, nhưng sự đó liên kết không bao giờ ngừng nghỉ, ngày nay chúng ta mới có dịp tái ngộ. Chúng ta phải tiếp tục thực hành và ý chí không bao giờ phai nhạt, vì tâm ngộ được kiếp này thì bất cứ kiếp nào cũng có thể ngộ được. Ngộ trong sự thanh tịnh và sáng suốt, không phải lời nói động loạn mà không thăng tiến. Cho nên giữ, đó là mật pháp.

Xây dựng niềm tin, xây dựng đức tin, vạn sự sẽ đạt thành.

Bè Trên đã thử thách các con nhiều. [Đức Thầy khóc.]

Đã thử thách các con nhiều, để cho các con hiểu...

Tin lành đã đem đến các con, phải giữ lấy niềm tin đó. Bè Trên đã soạn bài bắt buộc các con phải học, các con phải học nhần, học chịu đựng, học thực hiện tình thương và đạo đức. Chỉ có một đường lối mà thôi, phải giữ lấy. Nói rất nhiều, đồng hành với các con rất nhiều. Những chuyện không ngờ, Thượng Đế đã sắp đặt thời gian ngắn ngủi, chúng ta có cơ hội tái ngộ, có vui, có buồn để chúng ta học chân lý, để chúng ta học tha thứ lẫn nhau, chiều chuộng lẫn nhau để học. Chúng ta phải học vô cùng và đạt tới vô cùng, sau bao nhiêu con khảo đảo, trên dưới giáo dục.

Các con quá khác, các con phải giữ niềm tin đó, các con đều thương thầy cũng như các con biết thương các con. Bè Trên vẫn chứng tâm hết, giữ lấy thanh tịnh và sáng suốt là điều duy nhất sau một cơn biến chuyển của quả địa cầu. Nếu chúng ta thiếu thanh tịnh và sáng suốt. Vô phương cứu chữa ! Muốn có thanh tịnh và sáng suốt phải biết tha thứ và thương yêu. Con là huynh đệ tử muội một nhà, một nguồn cội, một Đạo của Cha, các con thương Cha [Đức Thầy khóc.], con thương, các con thương các con. Tất cả Thượng Đế sẽ quyết định.

Xác này đã hành khổ nó nhiều, các con đã thấy hành khổ nó rất nhiều. Nó đã hy sinh quá tuổi chết của nó rồi. Tu, Thượng Đế bù thêm hai năm (...*không nghe rõ*).

Phải biết niềm tin, như người đời được cơ hội này, họ phải thụ hưởng, nhưng mà xác này nó không thụ hưởng được.

Con lo tu, không nên bê trễ nữa !

Muốn thể xác này đã nhồi quả rất nhiều, các con thấy con phải chịu đựng những sự nhồi quả của tương lai.

Không dư có giờ giấc được nghỉ, các con thấy xác này đâu còn có giờ giấc ngừng nghỉ. Có đêm, suốt cả đêm không ngủ, một tiếng hai tiếng nhưng mà nó phải chịu đựng vì sự gánh vác của chúng sanh.

Những chơn lý và thiên lý không bao giờ thay đổi. Cố gắng tu, chúng sanh khôn nên cố gắng tu mới giải nghiệp được, không tu không bao giờ giải nghiệp.

Tình thương của Đấng CHA LÀNH phải chịu khổ nhục rất nhiều, ngay cả ĐỨC KIM THÂN ở Việt Nam.

Nhiều linh căn hiện tại cũng phải chịu khổ nhục. Có điều gì xảy ra, các con đừng buồn phiền thiên hạ, Thầy chỉ cầu mong bao nhiêu đó. Con phải tu cho kịp. Con phải lo tu cho kịp giờ, giữ thầy ở lại, các con phải dụng chí tu. Mở lượng, phải mở lượng hải hà Thầy mới có chỗ ngự. Các con không mở lượng, Thầy không có chỗ ngự đâu các con...

Thôi, chấm dứt mọi sự việc. Chúng ta đồng niệm :

Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn.

Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn.

Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn.

Chúng con nguyện theo một đường triệt đế. Bất cứ trở ngại gì xảy đến, chúng con vẫn giữ thanh tịnh và sáng suốt mãi mãi, tha thứ và thương yêu là điều duy nhất.

Nam Mô A Di Đà Phật.

Nam Mô A Di Đà Phật.

Nam Mô A Di Đà Phật.

Montreal, Canada ngày 22 tháng 09 năm 1982.